

LBRIS

We know
books

TRICIA LEVENSELLER

Fiica regeului pirat

Traducere din engleză de
Maria Magdalena Costea

STORIA
BOOKS

COLECTIA
YOUNG
ADULT

Capitolul 1

URĂSC SĂ MĂ ÎMBRAC ca un bărbat.

Cămașa de bumbac e prea largă, pantalonii mi-s prea mari, cizmele prea incomode. Mi-am prins părul într-un coc în creștetul capului, sub o pălărie mică de marinar. Am sabia fixată bine în partea stângă a taliei și un pistol vârât în toc în dreapta.

Ținuta mă incomodează pentru că stă lălâie exact unde nu trebuie. Și mirosul! Ai crede că bărbații nu fac altceva decât să se rostogolească în mațe de pește și să-și mânjească mânecile cu propriile excremente toată ziua. Însă poate că nu ar trebui să mă mai plâng atât de mult.

Precauțiile de față sunt necesare când năvălesc pirații peste tine.

Sunt mai mulți decât noi. Mai bine înarmați decât noi. Șapte dintre oamenii mei zac pe spate, morți. Încă doi au sărit peste bord în secunda în care au văzut steagul *Hoinarului Noptii* fluturând în zare.

Dezertori. Lașii ăștia sunt cei mai dezgustători. Își merită sfârșitul: ori vor obosi și se vor îneca, ori vor fi răpuși de creaturile marine.

În aer se aude sunetul metalic al săbiilor. Corabia se leagănă de la loviturile de tun. Nu mai rezistăm mult.

— Încă doi la pământ, căpitane, se aude Mandsy, prim-secundul meu temporar, care a coborât puțin sub punte.

— Ar trebui să fiu pe punte, înfigând sabia printre coastele dușmanului, nu ascunsă ca un papă-lapte, spun eu.

— Puțină răbdare, îmi reamintește ea. Ca să supraviețuim, trebuie să rămâi unde ești.

— Să supraviețuim? întreb ofensată.

— Reformulez. Ca să *reușim*, nu trebuie să fii văzută făcând mișcări impresionante cu sabia.

— Dar poate dacă aș omori câțiva... spun mai mult pentru mine.

— Știi că nu putem risca asta, spune ea.

Apoi adaugă brusc:

— Au venit mai mulți la bord. Cred că se îndreaptă spre noi.

În sfârșit!

— Anunță că ne predăm.

— Să trăiți, căpitane!

Urcă puținele trepte spre punte.

— Și ai grijă să nu mori! șuier după ea.

Aprobă din cap și deschide trapa.

Să nu mori! spun din nou, de data asta în minte. Mandsy este una dintre cele trei persoane în care am încredere pe corabia asta. E o fată bună, foarte inteligentă, optimistă și care mă ține cu picioarele pe pământ, lucru de care am avut nevoie cu disperare în această călătorie. S-a oferit să vină cu mine, alături de încă două fete din adevăratul meu echipaj. Nu ar fi trebuit să accept, dar am avut nevoie de ajutorul lor ca să-i țin în frâu pe neputincioșii ăștia. Ultimele săptămâni ar fi fost mult mai ușoare dacă aș fi fost cu echipajul *meu*.

— Puneți armele jos!

Abia-i pot auzi țipătul prin hărmălaia bătăliei, dar apoi lumea se liniștește. Săbiile sunt aruncate cu zgomot pe punte aproape instantaneu. Bărbații sub comanda mea se așteptau la acest ordin. Poate chiar se rugau să-l primească. Dacă nu

ordonam predarea, probabil că renunțau singuri. Echipajul acesta nu este sub nicio formă format din curajoși.

Urc scările și stau pe vine, ascunsă chiar sub punte. Trebuie să joc rolul musului* inofensiv. Dacă oamenii ăștia ar descoperi cine sunt cu adevărat...

— Verificați sub punte! Asigurați-vă că nu se ascunde nimeni!

E unul dintre pirăți. Nu-l văd de unde mă ascund, dar dacă dă ordine, este fie secundul, fie căpitanul.

Mă încordez, deși știu exact ce va urma.

Trapa se ridică și mă întâmpină o față hidoasă, binecuvântată cu o barbă oribilă și încălțată, dinți galbeni și nasul spart. Niște brațe solide mă apucă de îndată cu brutalitate, mă smulg de pe scară și mă aruncă pe punte.

Mă mir că pălăria îmi mai stă pe cap.

— Aliniază-i!

Rămân nemișcată în timp ce piratul urât îmi ia armele. Apoi îmi dă un picior în spate și mă aruncă-n genunchi lângă oamenii mei. Mă uit către ceilalți și mă liniștesc când o văd pe Mandsy. Sorinda și Zimah sunt și ele tefere. Totul e bine. Fetele mele sunt în siguranță. Restul pot să putrezească.

Îmi îndrept privirea spre piratul care urlă ordine și-l analizez. E tânăr, cred că nici douăzeci de ani nu are. Ciudat. De obicei tinerii nu dau ordine, mai ales într-un echipaj ca acesta. Ochii îi sunt însuflețiți de victoria bătăliei. Are spatele drept și e sigur pe el. Probabil că e cu un cap mai înalt decât mine dacă aș sta în picioare, cu părul șaten închis de culoarea blănii de focă. Are o față destul de plăcută, dar asta nu înseamnă nimic pentru mine când știu de ce echipaj aparține. O observă pe Mandsy în linie. Pălăria i-a căzut, lăsându-i la vedere părul lung și șaten și fața frumoasă. Îi face cu ochiul.

* Marinar tânăr, lipsit de experiență, sau ajutor al timonierului.

Una peste alta, aş zice că e un netrebnic înfumurat.

Eu şi echipajul meu aşteptăm în linişte pentru a vedea ce ne-au pregătit piraţii. Suntem înconjuraţi de fum de la loviturile de tun. Corabia e plină de resturi. Mirosul de praf de puşcă umple aerul şi mi se strecoară pe gât.

Se aud paşi în timp ce un bărbat păşeşte pe scândura care leagă cele două corăbii. Din moment ce stă cu capul aplecat, nu lasă la vedere decât o pălărie neagră cu o pană albă într-o parte.

— Căpitane, toţi bărbaţii de pe corabie sunt în faţa ta, spune acelaşi pirat care a dat ordine până acum.

— Bună treabă, Riden! Dar să sperăm că nu sunt toţi bărbaţi.

Câţiva piraţi rânjesc. Unii dintre oamenii mei aruncă priviri îngrijorate spre mine.

Ce fraieri! Mă dau de gol prea uşor.

— Am observat trei fete până acum, dar niciuna nu are păr roşcat.

Căpitanul aprobă din cap:

— Ascultaţi aici! strigă el, ridicându-şi capul astfel încât îl putem vedea pentru prima dată.

Nu e cu mult mai mare decât secundul lui arogant. Mă uit cu atenţie la feţele membrilor echipajului. Celor mai mulţi nici nu le-au ieşit încă tulleiele. E un echipaj incredibil de tânăr. Auzisem că *Hoinarul Noptii* nu se mai află sub cârma lordului pirat Jeskor, că i-a urmat un căpitan tânăr, dar nu mă aşteptam ca întregul echipaj să fie atât de tânăr.

— Cu toţii aţi auzit poveştile despre Jeskor Sparge-Capete, continuă tânărul pirat. Sunt fiul lui, Draxen. Şi veţi vedea că reputaţia mea va ajunge să fie mult mai rea.

Nu mă pot abţine. Încep să râd. Crede că-şi poate clădi o reputaţie spunându-ne cât de necruţător va fi?

— Kearan, spune căpitanul, făcându-i semn bărbatului din spatele meu.

Kearan îmi dă cu mânerul sabiei fix în creştet. Nu suficient de tare încât să leşin, doar cât să doară ca naiba.

Destul! gândesc. Sfaturile de precauţie ale lui Mandsy sunt undeva departe. M-am săturat să îngenunchez pe podea ca o servitoare. Mă sprijin cu mâinile de puntea din lemn şi extind picioarele în spate, prinzându-l pe pirat de încheieturi. Apoi mi le trag înapoi, iar Kearan cade pe spate. Mă ridic repede, mă întorc şi-mi iau sabia şi pistolul de la el până să se repună pe picioare.

Îndrept pistolul spre faţa lui Draxen.

— Pleacă de pe corabie şi ia-ţi şi oamenii cu tine!

În spatele meu aud zgomote în timp ce Kearan se chinuie să se ridice. Îi trag un cot în burta imensă. Se aude o bufnitură şi cade din nou pe punte.

Se lasă tăcerea. Toată lumea poate auzi cum apăs pe cocoşul pistolului.

— Plecaţi acum!

Căpitanul încearcă să-mi surprindă privirea de sub pălărie. Aş putea să i-o evit, dar asta ar însemna să-mi dezlipesc ochii de la el.

Deodată se aude o împuşcătură care-mi aruncă pistolul din mână. Aterizează pe punte şi dispăre din câmpul vizual.

Mă uit în dreapta şi-l văd pe secund, Riden, punându-şi pistolul înapoi în toc. Pe faţa lui apare un rânjet arogant. Deşi aş vrea să-i sfâşii zâmbetul ăla cu sabia, trebuie să recunosc că a očit foarte bine.

Însă asta nu mă împiedică să mă înfurii. Îmi scot sabia şi fac un pas spre secund.

— Puteai să-mi spulberi mâna!

— Numai dacă voiam.

Instantaneu, doi bărbați vin pe la spate și mă iau fiecare de-un braț.

—Vorbești cam mult pentru un amărât de mus căruia nici nu i s-a îngroșat încă vocea, spune căpitanul. Dă-ți jos pălăria!

Unul dintre bărbați îmi smulge pălăria de pe cap, iar părul îmi cade vâlvoi, până la jumătatea spatelui.

—Printesă Alosa, spune Draxen. În sfârșit! Ești un pic mai tânără decât îmi închipuiam.

Uite cine vorbește. Poate că mai am trei ani până la douăzeci, dar pariez pe mâna cu care mănuiesc sabia că l-aș întrece în orice probă de îndemânare sau inteligență.

— Îmi făceam griji că va trebui să întoarcem corabia cu susul în jos până să te găsim, continuă el. Acum trebuie să vii cu noi.

— Cred că o să afli repede, căpitane, că nu-mi place să mi se spună ce să fac.

Draxen pufnește, își pune mâna pe curea și se întoarce spre *Hoinarul Noptii*. Dar secundul nu-și dezlipеște ochii de pe mine, de parcă anticipează o răbufnire violentă.

Bineînțeles că o să răbufnesc, dar de ce s-ar aștepta deja la asta?

Îmi vâr tocul în piciorul piratului care mă ține din dreapta. Icește și-mi dă drumul. Apoi îl apuc pe celălalt de gât cu mâna liberă. Începe să se înece și duce mâinile la gât.

Draxen se întoarce să vadă ce se întâmplă. Între timp, Riden țintește spre mine cu un alt pistol, încă zâmbind pișicher. Durează ceva să încarci pistoalele cu praf de pușcă și bile de fier, de aceea majoritatea oamenilor au cel puțin două.

— Am condiții, căpitane spun eu.

— Condiții? spune el, nevenindu-i să creadă.

— Vom negocia condițiile capitulării mele. Mai întâi, îți vei da cuvântul că echipajul meu va fi eliberat și nimeni nu va fi rănit.

Draxen ia mâna dreaptă de pe curea și o duce spre unul dintre pistoale. Cum ajunge la el, îl și îndreaptă spre unul dintre oamenii mei și trage. Piratul din spatele lui sare într-o parte în timp ce omul din echipajul meu cade pe spate.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare! mă avertizează Draxen. Urcă pe corabia mea! Acum.

Cu siguranță pare nerăbdător să-și afirme reputația, dar se înșală dacă crede că mă intimidează.

Ridic din nou sabia. Apoi îi tai beregata piratului ce tocmai își revenea după ce l-am strâns de gât.

Riden face ochii mari, pe când căpitanul și-i mijеște. Draxen scoate alt pistol de la brâu și trage în cel de-al doilea om din linie. Acesta i se alătură primului pe podea.

Îmi înfig sabia în cel mai apropiat pirat. Urlă, cade mai întâi în genunchi, apoi lat pe punte. Cizmele-mi sunt năclăite de sânge. Am lăsat câteva urme stacojii pe podeaua de lemn.

— Oprește-te! strigă Riden.

Se apropie, țintind pistolul spre pieptul meu. Nu mă mir că i-a dispărut zâmbetul de pe față.

— Dacă m-ați fi vrut moartă, aș fi fost deja, spun eu. Așa că, din moment ce mă vreți în viață, *veți fi* de acord cu condițiile mele.

În secunda următoare, îl dezarmez pe Kearan, piratul care mă prinsese prima dată. Îl oblig să cadă-n genunchi. Cu o mână îl iau de păr și-i dau capul pe spate, iar cu cealaltă îi pun sabia la gât. Nu scoate niciun sunet în timp ce realizează că viața lui e în mâinile mele. Impresionant, din moment ce tocmai i-am omorât doi amici. Știe că moartea lui nu mă va afecta nicicum.

Draxen stă în fața celui de-al treilea membru al echipajului meu, cu pistolul ridicat.

E Mandsy.

Nu las să mi se vadă frica. Trebuie să mă creadă indiferentă. Strategia asta *trebuie* să funcționeze.

— Pentru cineva care a cerut să-i fie cruțat echipajul, ești dubios de rece când îi vezi murind unul după altul, spune Draxen.

— Dar cu fiecare om pe care-l pierd, vei pierde și tu unul. Dacă ai de gând să-i omori după ce urc eu la bord, atunci ce mai contează dacă pierd câțiva cât timp negociez siguranța celorlalți? Înțeleg că vrei să-ți fiu prizonieră, căpitane. Dacă dorești să vin de bunăvoie, atunci ai face bine să-mi ascuți propunerea. Sau vrei să vedem câți oameni pot să omor în timp ce mă duci cu forța pe corabia ta?

Riden se apropie de căpitan și-i șoptește ceva. Mâna lui Draxen se încordează pe pistol. Simt cum inima mi-o ia la goană. *Nu Mandsy! Nu Mandsy! E una din fetele mele. Nu pot s-o las să moară!*

— Spune-ți condițiile, prințesă!

Îmi spune titulatura cu scârbă.

— Și hai mai repede!

— Echipajul va fi eliberat și nimeni nu va fi rănit. Voi veni de bunăvoie pe corabie. De asemenea, îmi veți aduce și bunurile.

— Bunurile?

— Da, garderoba și obiectele personale.

Se întoarce spre Riden.

— Își vrea catrafusele, spune el uimit.

— Sunt o prințesă și voi fi tratată ca atare.

Căpitanul arată de parcă e gata să mă împuște, dar Riden e cel care vorbește.

— Ce treabă avem noi, căpitane, dacă vrea să se împopoțoneze pentru noi în fiecare zi? Eu unul nu mă plâng.

Dinspre echipajul lor se aud râsete înfundate.

— În regulă, spune Draxen într-un sfârșit. Altceva mai doriți, *Majestate*?

— Nu.

— Atunci mișcă-ți fundul răzgâiat pe corabie! Voi - aratăți-mi câteva brute din spate - luați-i lucrurile! Cât despre echipajul prințesei, mișcați-vă spre bărci. O să scufund corabia asta. Dacă vâsliți repede, veți ajunge în două zile și jumătate la cel mai apropiat port. Și vă sugerez să faceți asta înainte să muriți de sete. Odată ce acostati, veți duce nota de răscumpărare la regele pirat și-i veți da de știre că o am pe fiica sa.

Ambele echipaje se grăbesc să execute ordinele. Căpitanul înaintează spre mine și întinde mâna după sabie. I-o dau, nemulțumită. Kearan, piratul pe care-l amenințasem, se ridică și se îndepărtează cât mai mult de mine. Nu am ocazia să zâmbesc la reacția lui, pentru că Draxen îmi aplică o lovitură pe obrazul drept.

Întregul corp îmi tremură sub forța loviturii. Gura începe să-mi sângereze în locul unde dinții au intrat în țesut. Scuip sânge pe punte.

— Hai să stabilim un lucru, Alosa. Ești prizoniera mea. Deși se pare că ai învățat câte ceva în calitate de fiică a regelui pirat, asta nu schimbă cu nimic faptul că vei fi singura femeie pe o corabie plină de nemernici, hoți și ticăloși care nu au mai ajuns pe uscat de multă vreme. Înțelegi ce înseamnă asta?

Scuip din nou, încercând să alung gustul de sânge din gură.

— Înseamnă că nu au mai fost de ceva timp la un bordel.

Draxen zâmbeste.

— Dacă mai încerci să mă sfidezi în fața oamenilor mei, s-ar putea să uit să-ți încui celula într-o noapte ca să poată intra oricine, iar eu voi adormi ascultându-ți țipetele.

— Ești nebun dacă crezi că mă vei auzi *vreodată* țipând. Și ai face bine să te rogi să nu cumva să adormi când ușa celulei mele e neîncuiată.

LDPS | We know books

Îmi aruncă un zâmbet diabolic. Observ că are un dinte de aur. Pălăria îi acoperă părul negru care iese de sub boruri în mici bucle. Fața îi e închisă la culoare, de la soare, și haina îi e cam mare, de parcă ar fi aparținut altcuiva. S-o fi furat de pe cadavrul tatălui său?

— Riden! strigă Draxen. Ia fata și du-o în celulă! Apoi ocupă-te de ea.

Ocupă-te de ea?

— Cu mare plăcere, spune Riden și se apropie.

Mă strânge tare de braț, aproape suficient de tare cât să mă doară. În contrast puternic cu fața lui, care e relaxată. Mă face să mă întreb dacă cei doi bărbați pe care i-am omorât îi erau prieteni. Mă trage pe cealaltă corabie. În timp ce merg mă uit la oamenii mei care sunt purtați de valuri în bărci. Văslesc moderat ca să nu obosească prea repede. Mandsy, Sorinda și Zimah vor ști sigur să schimbe pozițiile regulat ca fiecare să se poată odihni. Sunt fete deștepte.

Pe de altă parte, bărbații sunt cantitate neglijabilă. Tatăl meu i-a selectat pe fiecare în parte. Unii dintre ei îi datorează bani. Alții au fost prinși încercând să-i fure comorile sau nu i-au respectat ordinele. Iar unii pur și simplu sunt un ghimpe-n coastă. Oricum ar fi, tatăl meu i-a adunat într-un singur echipaj, iar eu am adus nu mai mult de trei fete de pe corabia mea ca să mă ajute să-i țin la respect.

Oricum, tata știa că cei mai mulți vor fi uciși imediat ce Draxen mă va lua prizonieră. Din fericire pentru ei, am putut să-i salvez pe netrebnici. Sper că tata nu va fi prea supărat.

Însă asta nu contează acum. Ce contează e că sunt la bordul *Hoinarului Noptii*.

Bineînțeles că nu puteam să mă las capturată prea ușor. Trebuia să-mi joc rolul. Draxen și oamenii lui nu trebuie să mă suspecteze.

Nu trebuie să știe că am fost trimisă într-o misiune să le jefuiesc corabia.